

Миколчині історії

Марина Павленко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Марина Павленко

Миколчині історії

Найда

Найда — це Миколчин пес. Найда Миколку охороняє.

Якщо хлопчик надумає іти до школи, Найда проводить його аж до воріт. І чекає за парканом, переховуючись від Прибиральниць та Завгоспа, аж поки Миколці не обриднуть уроки, й вони знову не будуть разом.

Школа — чужак. Вона тхне Миколчиними почервонілими вухами й зауваженнями в щоденнику. Школа вважає Миколку поганим учнем і навіть ледарем. Найда потайки завжди гарчить на Школу й не проти б її покусати.

Якщо ж Миколка до школи не йде, вони вдвох пересиджують уроки в Халабуді. Точніше, пересиджує Миколка — Найда сторожує біля входу.

Стіни Халабуди зроблено з дощок і фанери, вхід завішано старою мішковиною. А дах — зі шматків замшілого шиферу.

Про Халабуду не знає ніхто в цілім світі, бо вона ген-ген на пустирищі, в дерезі. У ній Миколка ночує, коли Вітчим погрожує вбити його.

Вітчим — чужак. Від нього несе часником, цигарками і перегаром. Вітчим обзиває Миколку байстряма, нахлібником, а Найду — шолудивим псом. Найда завжди гавкає на Вітчима й нападає, коли той без дрючка.

Перебувши уроки, Миколка зі своїм другом вибираються на Вулицю. Там вони воюють із місцевою паруботою: Миколка шпурляє в хлопчаків камінням, а Найда бігає за найдокучливішими.

Хлопці — чужаки. Від них пахне домашніми пиріжками й новим шкіряним взуттям. Вони дражнять Миколку бомжем і безпритульним. Проте хай Миколка тільки скомандує — Найда вмить їм штани полатає.

Усі ВОНИ: Школа, Вітчим, хлопчаки — не люб-лять Найдиного хазяїна. І пес один-єдиний, хто знає, що Миколка — герой, і що він хороший. Коли Найду, ще як був цуценям, ВОНИ кинули в багнюку, то не хто інший, а Миколка його врятував.

Відтоді Найда став Миколчиним.

Натинявшись на Вулиці, вони йдуть на Смітник. На Смітнику можна знайти чимало потрібних речей, а то чим-небудь і поживитись. Миколка нишпорить, а Найда стереже добуті скарби від нічийних собак.

Буває, замість іти на Смітник, вони блукають Дворами. Там теж можна дещо підібрати.

Он лежить на лавці яскравий, просто-таки пречудовий Конструктор. Його власниця, маленька Дівчинка, самотньо порпається в пісочку.

Найда не певен, що Миколка чинить правильно. Але розуміє, що такого яскравого, пречудового Конструктора в нього ніколи не було. До того ж нащо Конструктор — Дівчинці?

Іось вони вже, ледве стримуючись, щоб не побігти, поспішають у бік Халабуди. А яскравий, просто-таки пречудовий Конструктор побрязкує в Миколчиних руках.

Аж тут іззаду хапає Миколку за комір її Тато.

Вони змушені повернутись до Двору.

Дівчинка плаче. Її Тато лає Миколку.

Дівчинка і Її Тато — чужаки. Від Дівчинки смердить милом і цукерками, від Тата — потом, тяжкою роботою і любов'ю до своєї дівчинки. Найда навіть гидує кусати їх, тільки погрозливо шкірить зуби.

Миколка віддає Конструктора, похмуро колупаючи землю носакон порваної кросівки.

Яка ганьба! Краще б Найда з'їв дохлу мишу! Краще б його подряпали прибудні коти!

— Найдо, за мною! — бадьориться Миколка.

Найда робить хвоста «бубликом»: ду-уже нам потрібні ваші нікчемні Конструктори!

З гідністю гавкнувши на прощання, Найда вибігає з Двору. Вслід за своїм незмінним героєм і повелителем.

Вечеря

З якогось дива так виголодніли!.. Миколка з'їв би уже й слона. А Найда проковтнув би й равлика, який повзе оно, мабуть, у свою осінню сплячку. Ні, ну, звісно, проковтнув би, якби не гидувався! Так-так, Миколка має рацію — того не варто їсти!

Вони обмацали голодними очима Вулицю і навіть пробіглися Дворами, але, крім кількох поморщених падалиць-симиренок, не намацали нічого. Та зів'ялі яблука ще більше розворушили голод.

Вирішили зганяти до Миколчиної хати.

Миколка поставив Найдю «на шухері», а сам, скрадаючись, поліз між бур'янами. Позазирав у вікна й похнюплено метнувся назад.

Але, перш ніж рушити геть, Найда підвів допитливий погляд на господаря. Миколка теж глипнув на пса і прочитав у його погляді щось важливе.

Найді не треба й принохуватись: ясно, що це діло рук Вітчимових дружків, чи то пак численних гостей, котрі на всеньке літо окупували столика під грушею в Миколчиному подвір'ї. Вони крали, що бачили, і що не так лежало, — от якби одного прекрасного дня — о, той день був би таки прекрас-ний! — хтось і Вітчима отак поцупив!..

Вони вже мали вибиратися — чорним ходом, тобто через колись глуху, а нині всуціль діряву задню стіну, — аж тут Миколка ненароком наступив на граблі, які дивом уціліли після «гостьових» атак. Вони дзвінко торохнули його по лобі.

Миколка сердито вилаявся «йолками-палками» й Вітчимом. Але, почухуючи лоба, таки потягнув реманент за собою. Покинеш

— однак пропаде.

Найда ж тим часом, як навмисне, заплутався в старому ганчір'ї.

— Гайда, бо зараз тут нам і кришка! — нетерпляче виплутував собаку Миколка.

Тюль! Старий поживклий тюль теж із хто- зна-яких часів!

— Ти гля, ще й не зовсім дірявий! — звільнивши песика, Миколка став хутко намотувати знахідку на граблі.

Найда й сам не любив, щоб добро пропадало. Хоч у Халабуді вікон і нема, є тільки отвір, який засувається шматком фанери.

— Це ж не на вікна, дурненький! — Миколка взяв сувій під пахву, одхилив дошку й ступив у бік Яру. — Хватку зробимо! Всі Карасі будуть наші!

О, який розумний у Найди Миколка!

Миколка виявився не просто розумним, а розумнючим. Із вербових гілок і держака від граблів зробив прекрасну хватку. Встановив її трохи бокаса там, де течія Болотянки найсильніша.

Сам став вище за течією, Найду ж послав на протилежний бік:

— Найдо, голос!

Іпоки Найда підганяв рибу гучним гавкотом, хлопчик час від часу вихоплював хватку і все, що в неї потрапляло, викидав на берег.

Є!!! Врешті-решт з-поміж прогнилого листя, мулу й купи драного целофану дечого понавибирали: у відерці веселим блиском висяювала дрібна мультка і скидалися п'ять малесеньких окунців.

— Найдо, лапу! Другу! — хлопчик радісно плеснув собаку по слухняно простягнутих лапах. — Прикинь! Я знав, що в Болотянці риба таки водиться!!!

Ну і розумний же Найдин Миколка!!!

У керованні не тільки давно не було гасу — від нього взагалі лишилась сама арматура, тож він служив Миколці та Найді зручною підставкою для старої сковорідки над вогнищем.

Найда, звісно, вже давно проковтнув би рибку й сирою. Але, нетерпляче витанцьовуючи, дожидався, поки Миколка її посмажить. Щоб — «за компанію».

Потім — терпляче ждав, поки хлопчик поділить страву навпіл. Навіть нечищена мультка виявилась добрежною.

Окунці трохи колючі й деркі, але теж — кігтики оближеш!

Не знати, як Миколка (крім половини риби, він оддав Найді ще й клапті луски, хвосту і плавці), а Найда їх іще з десяток умотив би!

Того вечора всі, хто проходив не дуже далеко від Пустирища, могли побачити ледь прозорий димок, який сочився над схованою від усіх у дерезі Халабудою. І здивуватись, занюхавши апетитний запах смаженої риби.

Ураган

В загалі-то, Найда хотів побігти аж у хату. Але ще здалеку внюхав: там зараз тальки Вітчим, отже, заходити не варто. Як мовив Миколка, діло принципу: поклявся з Вітчимом наодинці не стикатись, навіть коли здихатиме. Та й небезпечно це.

Але й у подвір'ї не можна лишатись!!!

Найда метався туди-сюди. В куці? На грушу? Під столика, що біля груші?..

Кудись треба сховатись, кудись треба сховатись, кудись треба сховатись!!!

Найда й сам не годен пояснити, чому це раптом його щось наче погнало геть із Халабуди.

Просто все навколо мовби казало Найді: «Тікай!» — і він кинувся з усіх лап, заманюючи за собою Миколку.

Хлопчик неабияк розсердився. Він якраз мав дуже нагальну роботу — зводив підпорну стінку для Халабуди: цими днями на Пустирище вивезли цілу купу битої цегли. Глини тут і так повно: не лінуйся тільки гребти. Хоч цемент, звісно, краще!

Іпіску вдосталь. Колотив глину з піском у старому погнутому відрі й мурував. Щоб — на віки’.

Миколка сердився, але за собакою — пішов. Бо знав, що Найда ніколи не кличе просто так.

У сарай!!! Найда вивіркою заскочив у щілину й уже звідти гарчанням скомандував господареві зайти слідом.

Миколка слухняно зайшов у рипучі двері й звично замкнув їх за собою: хто зна, яка планета може найти, крім Найди, ще й на Вітчима.

— Якщо ти вже мене сюди приволік, пошукаю щось для нашої Халабуди! — Миколка, зітхнувши, приступив до ревізії сарайного мотлоху. — Поможеш?

Та Найді було геть не до мотлоху й не до облаштування Халабуди!

«Рятуйся!» — кричала йому раптова тиша, яка запала надворі (не чути було навіть горобців).

«Рятуйся!» — беззвучно пульсувало густе сарайне павутиння, чомусь напружене, мовби високовольтні дроти над Вулицею.

«Рятуйся!» — в паніці вирувала сарайна мишва, яка з усіх сил заривалася в землю, аж та ворушилась і ніби дихала.

«Щось має статись, щось має статись, щось має статись!» — гупало навколо, гупало в Найдиній голові, гупало єдиним, спільним для всього живого серцем.

Істалось.

Спочатку різко потемніло, наче вони сиділи не в сараї, а десь у підземеллі.

Принишклий сарай раптом стрепенувся і зазвучав: страшно зарипіли його стіни від сильного вітру, загуркотів дах під суцільною зливою небесної води.

— Заманив сюди, тепер нам тут і гаплик! — видихнув Миколка поблідлими вустами. А може, він і гукав, просто крізь шум грози

почути його було неможливо.

Щілини в сараї завивали тужливіше, ніж ціла зграя диких псів.

Коли ж із даху почало зривати толь, а стіни захитались, хлопчик рвонувся до дверей.

Щойно він зняв зацібку, двері з гуркотом відчинились.

Надворі робилося щось жахливе: з чорно-зеленого неба валив дощовий потік. Ревів шалений вітрисько і мало не до землі гнув дерева. Літали шматки шиферу, чувся гуркіт каміння, дзвін побитого скла...

— Ураган якийсь, чи що? — намагався перекричати бурю Миколка. — Найдо, або ми валимо звідси, або нас тут завалить!!!

...

Далі — у повній книжці «Миколчині історії».

nashaknyga.com.ua